

«Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 68ο - ΤΕΥΧΟΣ 738 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2026 ●

● «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἀνάγκη ὑψώσεως

ἀναβάς - ὁ καταβάς - ὁ Ὡν. Τρεῖς μετοχές, πού δείχνουν τίς τρεῖς διαστάσεις τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας ἀνέβηκε στόν Οὐρανό. Ἐνας κατέβηκε ἀπό τόν Οὐρανό. Ἐνας εἶναι ὁ Ὡν, ὁ ὑπάρχων πρό πάντων τῶν αἰώνων.

● Μιλάει ὁ Χριστός στό *Νικόδημο* τόν φαρισαῖο στόν περίφημο διάλογο, πού διασώζει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Νύκτα γίνεται ὁ διάλογος, κάποια νύκτα ὀλοφώτεινη. Μία νύκτα πού φωτίζει τή σκάλα, πού κατέβηκε ὁ Χριστός ἀπό τόν οὐρανό. Μία νύκτα, πού φωτίζει τή σκάλα πού ἀνέβηκε ὁ Χριστός στόν οὐρανό. Μία νύκτα, πού φωτίζει τήν προαιώνια ὑπαρξί τοῦ Χριστοῦ. «Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τόν οὐρανόν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἰωάν. γ' 13).

● Ποιὸς Τόν κατέβασε; Ἡ ἀγάπη.

● Ποιὸς τόν ἀνέβασε; Ἡ ἀγάπη τοῦ πάθους, ἡ ἀνάγκη τῆς σωτηρίας μας, ἡ ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπου. Τά τρία Ἄλφα: Ἀγάπη, Ἀνάγκη, Ἀθανασία.

● Γιά τήν ἀνάβασι τοῦ Χριστοῦ, πού τήν καλοῦμε Ὑψωσι, ἔχουμε τρεῖς ὑψώσεις:

● 1. Πρώτη εἶναι ἡ ὑψωσις τοῦ Σταυροῦ. Ὑψώθηκε ὁ Σταυρός ὄχι μόνος του. Ὑψώθηκε μέ τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων. Δέν ὑπάρχει ἀνυψωτικό μηχανήμα, πού νά σηκώνη τόσο μεγάλο βάρος. Πρόκειται γιά τό βάρος τῶν ἁμαρτημάτων μας πού εἶναι ἀσήκωτο. Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀνυψώνει τό βάρος. «Ἐξήλειψε τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας αὐτό τῷ Σταυρῷ» (Κολοσ. β' 14).

* * *

● Παραβολικά ὁ Σταυρός καί ἡ ὑψωσις τῶν ἁμαρτημάτων μας παρουσιάζεται στό Εὐαγγέλιο ἀπό τόν Χριστό μέ τό *χάλκινο φίδι*. Δαγκωμένοι ἀπό τά φί-

δια οἱ Ἰσραηλῖτες κατά τήν πορεία τους πρὸς τήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ἐνα βλέμμα τους ἔφτανε γιὰ νά σωθοῦν ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη φίδια.

—Κοιτάξτε ψηλά, στὴν κορφή, κοιτάξτε τὸ χάλκινο φίδι!...

Ἄμέσως τὰ δαγκώματα ἐξαφανίζονταν.

—Κοιτάξτε ψηλά, πιστέψτε στὸ Σταυρό!

Ἄμέσως τὸ δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας ἐξαφανίζονται.

● Στ' ἀλήθεια, τί ἔγινε ἐκεῖνο τὸ χάλκινο φίδι; Ἐργαλεῖο θαύματος ἦταν. Καί ὅμως τὸ ἐργαλεῖο τὸ ἔκαναν λατρεία καὶ τὸ προσκυνοῦσαν καὶ τὸ θυμιάτιζαν. Ἐξέχασαν τὴ Γραφή καὶ τοὺς προφῆτες. Τὸ λείψανο προσκυνοῦσαν. Τὸ κατάλοιπο. Καί ἦρθε ὁ Θεὸς ἐξωργισμένος. Καί λέει στὸν εὐσεβῆ βασιλιά, τὸν Ἐζεκία: Πάρε τοὺς ἄνδρες σου καὶ σφυριά καὶ πηγαίνετε στὸν τόπο τοῦ χαλκίνου φιδιοῦ. Καί πῆγαν μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ κοινορτοποίησαν (Β' Βασ. ιη' 3).

* * *

● Τὸ θαῦμα τὸ ἔκανε ὁ Θεὸς ὄχι γιὰ νά λατρεύουμε τὸ ἐργαλεῖο Του. Ἐσχναῖμε τὴ σωτηρία. Κρατᾶμε τοὺς τύπους, τὰ σύμβολα. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἀπὸ τί ἦταν τὸ φίδι ἐκεῖνο. Μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἀπὸ τί δέντρα ἦταν τὰ ξύλα τοῦ Σταυροῦ. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ σωτηριώδης ὑψωσις τοῦ Σταυροῦ.

● Πιὸ πολὺ μᾶς ἐνδιαφέρει «ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως».

● Πιὸ πολὺ μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ μυστήριον τοῦ σταυρικοῦ Πάθους.

● Πιὸ πολὺ μᾶς σώζει τὸ Αἷμα τοῦ Σταυροῦ.

● Ἀκόμα πιὸ πολὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ παγκόσμιες διαστάσεις τοῦ Σταυροῦ.

● Καί ἀκόμα πιὸ πολὺ, ὁ Σταυρὸς ὡς σκάλα σωτηρίας.

● 2. «Ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου». Δεῖ! Εἶναι ἀνάγκη νά ὑψωθῇ στὴ δεύτερη ὑψωσί Του ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἡ πτώσις δική μας, ἡ ὑψωσις δική Του.

— Ἡ κατάβασις δική Του, ἡ ἀνύψωσις δική μας. Πρέπει νά ἀνυψωθοῦμε, ν' ἀναστηθοῦμε. Νά ἡ δεύτερη ὑψωσις τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀνάστασις Του. Πρέπει νά ὑψωθῇ ὁ Ἀναμάρτητος στὸ Σταυρό! Πρέπει νά ὑψωθῇ ἀπὸ τὸν θάνατο ἡ Ζωὴ ἡ ἀθάνατος.

● Πρέπει οἱ θνητοὶ νά ἀνυψωθοῦμε μέ τὸ ἀνυψωτικὸ μηχανήμα, πού λέγεται Ἀνάστασις. «Ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, Φιλάνθρωπε Κύριε...» (αἶνος δ' ἤχου). Πρέπει οἱ ἁμαρτίες τῶν πτωσέων μας νά ὑψωθοῦν μέ τὸ νέο μηχανήμα, πού λέγεται μετάνοια.

* * *

● 3. «Ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. γ' 14). Τὸ χῶμα δικό μας, ὁ οὐρανὸς δικός Του. Μᾶς ἀνυψώνει στὸν οὐρανὸ μέ τὸ διαστημικὸ μηχανήμα, πού λέγεται Ἀνάληψις. «Συνήγειρεν ἡμᾶς καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β' 6).

● Δείξαμε τίς τρεῖς σκάλες καὶ τίς τρεῖς ὑψώσεις τοῦ Χριστοῦ γιὰ μᾶς. «Δεῖ ὑψωθῆναι!» Ἡ δική μας σκάλα; Καί ἐμεῖς «δεῖ ὑψωθῆναι». Πρέπει ν' ἀνυψωθοῦμε. Πῶς; Μέ τὴν πίστι. «Πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν δέν χάνεται, ἀλλ' ἔχει ζωὴ αἰώνια» (Ἰωάν. γ' 15).

— Ὑψωσέ μας, Κύριε, τὴν πίστι, τοὺς βαθμοὺς τῆς ὁράσεως, πού λέγεται πίστις. Δέν βλέπουμε καλὰ μ' αὐτὴ τὴν πίστι πού νομίζουμε ὅτι ἔχουμε.

— Ἐλα, λέει ὁ Χριστὸς, νά σοῦ ρυθ-

Ὁ Σταυρός τοῦ Παύλου

Τό κήρυγμα τοῦ Παύλου

Γιατί πέθανε ὁ Χριστός; Γιατί **σταυρώθηκε**; Πέθανε ἑκεῖνος γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς. Ξέρει ὁ Παῦλος τί ζητοῦσαν τόσο οἱ Ἰουδαῖοι, ὅσο καί οἱ Ἕλληνες, δηλαδή, οἱ ἐθνικοί. Τό τονίζει στήν Α' πρός Κορινθίους ἐπιστολή: «Ἐπειδή καί Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καί Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἕλλησι δέ μωρίαν....» (Α' Κορ. α' 22-23).

● **Ἐσταυρωμένος!** Τό γλυκύ κή-

μίσω τούς βαθμούς τῆς ὀράσεως. Νά σέ ἀνυψώσω. Νά σοῦ καθαρίσω τήν καρδιά, νά βλέπης ψηλά: «Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὁψονται» (Ματθ. ε' 8).

— Νά σοῦ φωτίσω τό νοῦ. Πῶς βλέπεις πού σέ ἄγγιξα; ρωτάει τόν τυφλό τῆς Βηθεδᾶ;

— Βλέπω τούς ἀνθρώπους σάν δέντρα. Μέ τή νέα ἐπέμβασι πού σοῦ ἔκανα, πῶς βλέπεις; Φωτισμένα. Τηλαυγῶς. Καθαρὰ (Μάρκ η' 25).

— Ἐλα νά σέ ἀνυψώσω. Νά σοῦ δώσω τά δύο φτερά. Μ' αὐτά θά ὑψωθῇς πολύ ψηλά καί ἡ πίστις σου θά γίνη οὐρανοσκόπιο. Τά δύο φτερά εἶναι: Ἡ ταπεινοφροσύνη καί ἡ ἐλεημοσύνη.

● «Δεῖ ὑψωθῆναι». Ἔχουμε ἀνάγκη. Νά μᾶς ὑψώσῃ ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀπό τό φόβο, ἀπό τήν ἀμφιβολία, ἀπό τήν ἀπιστία. «Πᾶς ὁ πιστεύων εἰς τόν Ἰησοῦν ἔχει ζωήν αἰώνιον».

Δ.Γ.Α.

ρυγμα τοῦ Παύλου. Μέ τίποτε δέν ἀνταλλάσσει τήν ἀξία τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Μέ τίποτε δέν ἀλλάζει τό **θέμα** τοῦ κηρύγματός του. Τό κήρυγμα δέν εἶναι ὠραιολογίες, οὔτε φιλοσοφίες. Εἶναι **ζωγραφιά** τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Γιά τόν **καρδιοχειρουργό** ἔνα εἶναι τό θέμα, τό πῶς θά ἐπιδιορθώσῃ τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, καί ἐν ἀνάγκῃ νά μεταμοσχεύσῃ νέα καρδιά.

Γιά τόν Παῦλο ἔνα τό θέμα: Πῶς νά **μεταμοσχεύσῃ** νέα καρδιά στούς ἀνθρώπους. Πῶς νά φυτέψῃ μέσα τους τήν καρδιά τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἐσταυρωμένη ἀγάπη.

● Πουθενά ἄλλοῦ δέν κτυπᾷ πιό δυνατά ἡ **καρδιά τῆς ἀγάπης**, ὅσο πάνω στό σταυρό. Καί καμμία ἄλλη καρδιά δέν εἶναι τόσο εὐαίσθητη καί καθαρή, ὅσο ἡ καρδιά τοῦ πιστοῦ, πού στό κέντρο της ὑπάρχει ὁ Ἐσταυρωμένος.

● **Ἐσταυρωμένος!** Δέν νοεῖται Χριστός μή ἐσταυρωμένος. Φαντάζεσθε ναό, ὅπου, ἀντί νά ζωγραφίζε-ται ὁ Χριστός καθηλωμένος πάνω στό σταυρό, νά ζωγραφίζεται ξαπλωμένος **σέ μία... πολυθρόνα**; Ἀναμφιβόλως δέν νοεῖται **Ἐκκλησία χωρίς σταυρό**. Ἐτσι δέν νοεῖται κήρυγμα χωρίς σταυρό. Οὔτε νοεῖται χριστιανική ζωή χωρίς σταυρό.

**Ταπείνωσις Παύλου
μπροστά στό Σταυρό**

Στέκει μέ δέος μπροστά στό

Σταυρό ο απόστολος Παῦλος. Συγκρίνει τό δικό του ὕψος, μέ τό οὐράνιο ὕψος τοῦ Σταυροῦ, καί τό δικό του ρηχό βάθος μέ τό ἀπύθμενο βάθος τοῦ Σταυροῦ. Καί λέει: «*Μή Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπέρ ὑμῶν;*» (Α΄ Κορ. α΄ 13). Σάν νά τούς ἔλεγε: «*Κι ἐμένα ἀκόμα, ἂν εἶχατε κάνει σημαία καί σύμβολο καί ἱνδαλμα, θά διαμαρτυρόμουν ἀγανακτισμένος. Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ· Ἐγώ σταυρώθηκα γιά σᾶς;*».

● Εἶναι ἀσέβεια νά ὑπερυψώνεται ἀνθρώπινο πρόσωπο, καλύπτοντας ἔτσι τό μοναδικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἔκανε τό ὕψιστο· **Σταυρώθηκε γιά μᾶς**. Ἀνθρώπος οὔτε τό ἔκανε, οὔτε μποροῦσε νά τό κάνει.

● Ὁ Παῦλος γνώριζε τά **μέτρα** του, ἀλλά κυρίως τόν **ρόλο** του ἔναντι τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν «*κῆρυξ Χριστοῦ καί ἀπόστολος*» (Α΄ Τιμ. β΄ 7). Δέν ἦταν σωτήρας. **Ἐνας εἶναι ὁ Σωτήρας**, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ σταυρωθεῖς ὑπέρ ἡμῶν. Ὅλα φανερώουν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά τό **ὕψιστο σημάδι** τῆς θεϊκῆς ἀγάπης εἶναι ὁ Σταυρός.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐκ εἶπε, *μή Παῦλος τόν κόσμον ἐποίησε; Μή Παῦλος ὑμᾶς ἀπό τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι παρήγαγεν;* Ἀλλά τόν σταυρόν καί τό βάπτισμα καί τά ἐκ τούτων ἀγαθά. Δείκνυσι μὲν γάρ τοῦ Θεοῦ τήν φιланθρωπίαν καί ἡ τοῦ κόσμου δημιουργία, μάλιστα δέ ἡ **διά τοῦ σταυροῦ συγκατάβασις**» (Ε.Π.Ε. 18,64). Τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στόν ἀνθρώπο τήν φανερώνει μὲν καί ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, μά πρό παντός ἡ **συγκατάβασις διά τοῦ Σταυροῦ**.

● Χριστός - Παῦλος!

● Λυτρωτής - διάκονος!

Δύο οἱ σωτηριώδεις ἀλήθειες:

Πρῶτον, ὅτι μόνο **ἐνός** ὁ σταυρικός θάνατος σημειώνεται «*ὑπέρ ἡμῶν*». Καί ἄλλοι μέσα στήν ἱστορία σταυρώθηκαν, ἀλλ' ὁ σταυρός τους δέν εἶναι «*ὑπέρ ἡμῶν*». **Λυτρωτική** δύναμι μόνο ὁ σταυρός τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ ἔχει.

Δεύτερον, ὅτι εἶναι βεβήλωσις νά οἰκειοποιούμεθα τό **βάπτισμα** τοῦ Κυρίου. «*Εἰς τό ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;*» (Α΄ Κορ. α΄ 13). Τό θέμα δέν εἶναι ἂν βαπτίζεται κανείς, ἀλλ' *εἰς τίνος* τό ὄνομα βαπτίζεται. Βάπτισμα σωτηρίας εἶναι μόνο ἐκεῖνο, πού γίνεται «*εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*». Τό θέμα δέν εἶναι ἂν βαπτίζεται κανείς, ἀλλ' ἀπό ποιόν παίρνει τήν **ἄφεσι** διά τοῦ βαπτίσματος. Καί αὐτός δέν εἶναι οὔτε ὁ Παῦλος οὔτε ὁ Πέτρος οὔτε ὁ Ἀπολλῶς, ἀλλά μόνο ὁ Χριστός.

Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Τό ζητούμενον τοῦτο ἦν, οὐχ ὑπό τίνος ἐβαπτίσθησαν, ἀλλ' εἰς τίνος ὄνομα ἐβαπτίσθησαν... Οὗτος ἀφίησι τά ἁμαρτήματα*» (Ε.Π.Ε. 18,64).

Προβολή τοῦ ἐνός καί μοναδικοῦ

Σταυρός περί σταυροῦ εἶναι γιά τόν Παῦλο τό κήρυγμα. Ξέρει τί στοιχίζει νά μιλάη γιά τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Ξέρει ποιός σταυρός τόν περιμένει. Ἀλλά καί ξέρει, ὅτι στόν κόσμο ὅλο τίποτε ἄλλο δέν ὑπάρχει πού νά μετράη στήν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας καί τῆς αἰωνίου ζωῆς, παρά **μόνον** ὁ Σταυρός.

● Γιά τόν Παῦλο ἕνα τό θέμα τοῦ κηρύγματός του: Ὁ σταυρός, ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς. «Οὐ γάρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μή Ἰησοῦν Χριστόν, καί τοῦτον

έσταυρωμένον» (Α' Κορ. β' 2). Δέν λέει «οὐκ οἶδα ἄλλο τι, εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστόν...». Δέν γνωρίζω, δηλαδή, τίποτε ἄλλο, πέρα ἀπὸ τὸν Χριστό. Ἀλλά λέει:

«Μή μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλα πράγματα στὸν κόσμο.

Γιὰ ἓνα θέλω νὰ μιλάω,
ἓνα θέλω νὰ ἀγαπάω,
ἓνα χτυπᾷ δυνατὰ μέσ' στήν καρδιά μου:

Ὁ Ἑσταυρωμένος».

● Γνώριζε πολλά ὁ Παῦλος. Ὅλα ὅμως σέ δεύτερη θέσι. **Πρώτη θέσι** τὸ κήρυγμα τοῦ Ἑσταυρωμένου.

● Γιὰ τὸ ὅτι χρησιμοποιοῦσε μόνο τὸ λόγο τοῦ Σταυροῦ, καὶ δέν κατέφευγε σέ λογοπλοκίες καὶ δημαγωγίες, αὐτὸ ἦταν προσωπικὴ του ἐπιλογή καὶ πίστις. Σάν νὰ ἔλεγε στοὺς Κορινθίους:

—Γνωρίζω πολλά, ἀλλὰ τώρα δέν θέλω νὰ γνωρίζω τίποτε ἄλλο, παρά μόνο τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἑσταυρωμένο. Δέν μοῦ χρειάζεται τίποτε ἄλλο. Μή μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλες ἀγάπες τοῦ κόσμου. Μία ἀγάπη ἀξίζει νὰ θαυμάζουμε καὶ νὰ ἐγκολπωνώμεθα: Ὁ ἑσταυρωμένος, πού εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς ἀγάπης. Καὶ σέ σᾶς δέν θέλω γιὰ ἄλλο τίποτε νὰ μιλάω, παρά μόνο γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ Ἑσταυρωμένος ζῇ

● Θεὸς ὢν, δυνατός, παντοδύναμος, «ἐκένωσε τὸν ἑαυτό Του» (Φιλιπ. β' 7). Φάνηκε ἀσθενὴς ἄνθρωπος. **Παντοδύναμος** ὢν, φάνηκε ἀσθενικός, ὅταν παραδόθηκε στὰ χεῖρα τῶν κακοποιῶν καὶ βασανίστηκε.

● Παντοδύναμος, Ἀναμάρτητος καὶ Ἀθάνατος, θέλησε νὰ μπῇ στήν **ἐσχάτη ἀδυναμία** τοῦ Σταυροῦ.

● Ἀδύνατος στό Σταυρό, ἔκρυβε

μέσα Του ὅχι ἀπλῶς τὴν ζωὴ, ἀλλὰ καὶ τὴ δύναμι νὰ συντρίψῃ τὸ θάνατο, καὶ νὰ φανερωθῇ μέ τὴν ἀνάστασι, πού θὰ ζωοποιοῦσε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

● Ποιό ἄλλο παράδειγμα μποροῦσε νὰ φέρῃ ὁ Παῦλος στοὺς Κορινθίους, πού δέν ἔβλεπαν, ὅτι στήν Ἐκκλησία ἡ **δύναμις προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀδυναμία** τῆς θυσίας καὶ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τῆς προσφορᾶς; Τὸν Χριστό καὶ πάλι προβάλλει: «Καί γάρ εἰ ἑσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ» (Β' Κορ. ιγ' 4): Μετάφρασις: Καὶ ἂν σταυρώθηκε λόγω τῆς ἀσθενοῦς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅμως ζῇ λόγω τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

● **Ἐκεῖνος!** Σταυρώθηκε ὡς ἄνθρωπος. **Παθητὴ** ἡ ἀνθρώπινη φύσις, πού προσέλαβε. Ἀλλ' ὁ Σταυρός Του δέν εἶναι **διακοπή** τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ **θρίαμβος** τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου.

● Ὁ **παιάνας** τοῦ Σταυροῦ εἶναι τὸ «θανάτῳ θάνατον πατήσας» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 20,114). Σταυρώθηκε ὁ Κύριος. Αὐτὸ τὸ γεγονός δέν διακόπτει καθόλου τὴν δύναμί Του. Διότι ἡ δύναμις Του παραμένει ἀκαταμάχητος... Καὶ αὐτό, πού ἤθελε (τὴν σταύρωσι) τὸ ὑπέμεινε, καὶ ἡ δύναμις Του δέν ἀκρωτηριάστηκε καθόλου.

Ζωγραφίζει τὸν Σταυρό στὶς καρδιές

● «Ὁ ἀνόητοι Γαλάται, οἷς κατ' ὀφθαλμούς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἑσταυρωμένος» (Γαλ. γ' 1). Τὸ «**ἀνόητος**», πού χρησιμοποιεῖ ἐδῶ ὁ Παῦλος δέν ἀποτελεῖ βρισιὰ. Εἶχε τοὺς λόγους του ὁ Παῦλος, πού τοὺς ἀποκαλεῖ ἀνόητους. Ἀνόητος δέν εἶναι ἐκεῖνος, πού

σβήνει τό **ἡλεκτρικό φῶς**, περιφρονώντας το, καί προτιμᾷ νά φωτίζεται μ' ἓνα καπνιστό δαδί; Ἔτσι, καί πολύ περισσότερο, ἦσαν ἀνόητοι οἱ Γαλάτες, πού γνώρισαν τό «Φῶς τό ἀληθινόν», γνώρισαν τόν ἐπιφανέντα Θεό, τόν Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστό, καί σέ κάποια στιγμή Τόν περιφρόνησαν καί ζήτησαν νά φωτιστοῦν μέ τό καπνιστό, τό τρεμάμενο, τό λιγοστό φῶς τοῦ Νόμου.

● Ὁ Παῦλος ἀγανακτεῖ. Σάν **ζωγράφος τοῦ Θεοῦ**, μέ τό πινέλλο τοῦ λόγου του, εἶχε παραστήσει ζωντανό μπροστά τους τόν **Ἑσταυρωμένο** (Γαλ. γ' 1). Δέν εἶχαν δεῖ μέ τά μάτια τοῦ σώματος τόν Ἑσταυρωμένο τοῦ Γολγοθᾶ. Καί τί μέ τοῦτο; Τόσοι τόν εἶδαν μέ τά σωματικά τους μάτια καί καμμία ἀλλοίωσι δέν ὑπέστησαν. Οἱ Γαλάτες Τόν εἶδαν μέ τά ἄλλα μάτια, τά πιό δυνατά, μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς τους. Μέ πόση δύναμι λόγου ὁ Παῦλος παρουσιάζει τήν ἀγάπη τοῦ Ἑσταυρωμένου!

Συσταυρώνουμε τά πάθη

● Πιστεύουμε καί ζοῦμε τόν Σταυρό.

● Ζοῦμε τόν Σταυρό ὡς νέκρωσι καί ζωή. «Οἱ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν **σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις**» (Γαλ. γ' 24).

● «Οἱ τοῦ Χριστοῦ» εἶναι οἱ **ἀδελφοί** τῆς Πίστεως. Τό γνώρισμα τῶν πιστῶν εἶναι ἡ σταύρωσις καί ἡ νέκρωσις: Σταυρώνω τή σάρκα, σημαίνει νεκρώνω τό **σαρκικό φρόνημα**. Πεθαίνει ὁ **παλαιός ἄνθρωπος**, «ἵνα Χριστῷ ζήσω» (Γαλ. β' 19). **Συγκινεῖται** ὁ Ἑσταυρωμένος ἀπό ἁμαρτωλά πράγματα; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἡ ἁμαρτία εἶναι νεκρή γιά τόν Χρι-

στό. Καί πάνω στό Σταυρό τήν νέκρωσε καί γιά μᾶς. Πῆρε καί κάρφωσε πάνω στό Σταυρό ὅλα τά ἁμαρτήματά μας. Νεκρωθήκαμε ὡς πρός τήν ἁμαρτία.

● Ὅποιος πιστεύει στή νέκρωσι τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνίζεται καί γιά τήν καθημερινή του νέκρωσι, πού γίνεται μέ τή **συνεχῇ μετάνοια**. «Θά ζοῦμε γιά νά πεθαίνουμε καί θά πεθαίνουμε γιά νά ζοῦμε».

● «**Σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις**» (Γαλ. γ' 24). Ἐνα **σάπιο δέντρο**, τό κόβει κανεῖς ἀπό τή ρίζα καί τό ξερριζώνει. Ἡ **ἐπιθυμία** εἶναι ἡ ἐσωτερική κατάστασις τῆς ἁμαρτίας. Τά **πάθη** εἶναι οἱ ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις.

Συνεσταύρωμαι

● Πέρα γιά πέρα **Χριστομίμητος** ὁ Παῦλος.

● Εἶχε πεθάνει γιά τόν κόσμο.

● Εἶχε πεθάνει γιά τήν ἁμαρτία.

● Εἶχε συσταυρωθῇ μέ τόν Χριστό.

● Εἶχε **νεκρώσει** τόν ἑαυτό του ὡς πρός τήν ἁμαρτία. Ἦταν ἀμετακίνητος στή λειτουργία τοῦ ἀγαθοῦ. Ἦταν ἀσυγκίνητος στά **θέληγτρα** τῆς ἁμαρτίας.

● Ἡ ζωή του εἶχε γίνει ζωή Χριστοῦ. Καί γράφει τό περίφημο δικό του «**ἐγώ**» στούς Γαλάτες: «**Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός**» (Γαλ. β' 19). Σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Σταυρωνόμαστε κι ἐμεῖς μαζί Του. Ὁ Παῦλος εἶχε τελείως συσταυρωθῇ.

● Πῶς; Ὁ Χριστός σταυρώθηκε καί νεκρώθηκε **σωματικά**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε πρῶτα σταυρωθῇ καί νεκρωθῇ **ψυχικά**. Σωματικά ζοῦσε, ἀνέπνεε, ἀλλ' εἶχε πεθά-

νει ως προς τήν ἁμαρτία. Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε σωματικά. Ὁ Παῦλος ζοῦσε ἀναστημένος πνευματικά.

Καύχημά μας ὁ Σταυρός

● Ὁ Παῦλος οὔτε γιά κτήρια καυχώταν, οὔτε γιά προσκυνηματικά κέντρα, οὔτε γιά ὀπαδούς, οὔτε γιά ὀράματα καί ἀποκαλύψεις, οὔτε γιά πομπώδη στοιχεῖα ἐξωτερικῆς θρησκευτικότητας. Γιά ἓνα μόνο καυχώταν, γι' αὐτό, πού δέν ἦταν δικό του καί τό ζοῦσε σάν δικό του. Γιά τόν **Σταυρό** τοῦ Χριστοῦ. Λέει γιά τό καύχημά του: «*Ἐμοί μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ*» (Γαλ. στί 14). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Σέ μένα νά μή συμβῇ ποτέ νά καυχῶμαι γιά τίποτε ἄλλο, παρά γιά τό Σταυρό τοῦ Κυρίου. Διά τοῦ Σταυροῦ ὁ κόσμος ἔχει γιά μένα πεθάνει, κι ἐγὼ ἔχω πεθάνει γιά τόν κόσμο*».

● Στήν ἐποχή μας οἱ χριστιανοί **ντρέπονται** νά ὁμολογήσουν τόν Ἑσταυρωμένο, νά μιλήσουν γιά τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἀκόμα καί νά κάνουν τό **σημεῖο τοῦ Σταυροῦ** μπροστά σέ ἄλλους. Τό καύχημα τοῦ Παύλου ἐγινε ντροπή δική μας. Πολύ περισσότερο ντρεπόμαστε καί ἀποφεύγουμε νά ζήσουμε τή **ζωή τοῦ Σταυροῦ**, ὅπως τήν ἔζησε ὁ Παῦλος. Γιά τόν Παῦλο ὁ Σταυρός δέν ἦταν ἀπλῶς καύχημα λόγου. Ἦταν καί **σφραγίδα** ζωῆς. «*Δι' οὗ ἔμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ*» (Γαλ. στί 14).

Ὑμνος Σταυροῦ

Ἄν θέλαμε νά συνοψίσουμε τό κήρυγμα τοῦ Παύλου, θά **ζωγραφίζα-**

με ἓνα Σταυρό. Ὅλο τόν κόπο ἔκανε ὁ Παῦλος, γιά νά παρουσιάζῃ:

- τόν **Σταυρό** τοῦ Χριστοῦ,
- τήν **δύναμι** τοῦ Σταυροῦ,
- τό **μυστήριο** τοῦ Σταυροῦ,
- τήν **λυτρωτική σημασία** τοῦ Σταυροῦ,

- τήν **ζωή** τοῦ Σταυροῦ.

● Ἐτρεχε παντοῦ, νά διαφημίζῃ τόν Σταυρό, τόν μόνο τρόπο σωτηρίας. Πάνω στό Σταυρό συνεργάσθηκαν ἡ **σοφία**, ἡ **δικαιοσύνη** καί ἡ **ἀγάπη** τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

● Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ μεγάλη **θυσία** τοῦ Λυτρωτοῦ Ἰησοῦ. Πῶς μπορεῖ κάποιος νά προσπεράσῃ τό Σταυρό τῆς ἁπειρης ἀγάπης καί νά σταθῇ μέ εὐλάβεια σέ ἄλλα σύμβολα;

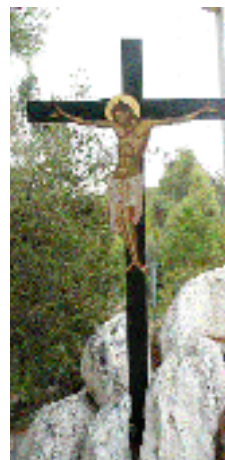
● Ὅλα **μικρά** μπροστά στό Σταυρό.

● Ὅλα **ἀδύναμα** μπροστά στό Σταυρό.

● Ὅλα **σκιὰ** μπροστά στό Σταυρό.

● Ὅλα **μηδέν** μπροστά στό Σταυρό, πού εἶναι τό **ἄριστα τῆς ΑΓΑΠΗΣ!**

Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἀναγκαῖοι ὁ ἓνας γιὰ τόν ἄλλον

Τὸ μόνο, πού δέν μπορούμε νά κατηγορήσουμε τόν ἀπόστολο Παῦλο, εἶναι ὅτι ὑποτιμᾷ τήν **γυναῖκα**, ἀφοῦ ἄλλωστε εἶναι ὁ *πρωτοπόρος* στή διακήρυξη τῆς ἀληθινῆς **ισότητος** ἀνδρός καί γυναικός (Γαλ. γ' 28. Κολοσ. γ' 11). Λέει βέβαια, ὅτι ὁ ἄνδρας εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικός, ἀλλά λέει ἐπίσης, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ δόξα τοῦ ἀνδρός (Α' Κορ. ια' 7).

• Τῇ λέξει «δόξα», σέ συνδυασμό μέ τήν λέξι «εἰκών», εἶναι δυνατόν νά τήν ἐξηγήσουμε καί ὡς φανέρωσι. Ὅπως στόν ἄνδρα εἰκονίζεται ὁ Θεός πού τόν δημιούργησε, ἔτσι στή γυναῖκα εἰκονίζεται ὁ ἄνδρας, ἀπό τόν ὁποῖον δημιουργήθηκε.

• Ἄν γιὰ τόν **ἄνδρα** ὑπάρχει προτεραιότητα στήν ἱεραρχία τῆς συμβιώσεως, τῆς κοινωνίας τοῦ γάμου, τῆς ἐνώσεως μέ τήν ἰσοτιμη γυναῖκα, καί αὐτή τήν προτεραιότητα ὁ Παῦλος τήν καλῇ «**ἐξουσία**», πόσο ὑποτιμητικό καί «**παρά φύσιν**» εἶναι γιὰ ἓνα ἄνδρα νά ἐμφανίζεται, νά ντύνεται ἢ νά συμπεριφέρεται ὡς... γυναῖκα!

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εὐνόησον οὖν τῆς παρανομίας τήν ὑπερβολήν, ὅταν τοσαύτη τιμηθεῖς ἐξουσίᾳ σαυτόν κατασχύνῃς, τό τῆς γυναικός ἀρπάζων σχῆμα*» (Ε.Π.Ε. 18α,158).

Μετὰ φρασίς: Σκέψου, λοιπόν (σύ ὁ ἄντρας), τό μέγεθος τῆς παρανομίας, ὅταν, ἐνῶ τιμήθηκες μέ τόση ἐξουσία, ντροπιάζεις τόν ἑαυτό σου, μέ τό νά ἐπιδιώκῃς γυναικεία ἐμφάνισι καί στολή.

• Τό ἴδιο φυσικά ἰσχύει καί γιὰ τή **γυναῖκα**, ὅταν λησμονῇ τό ρόλο, τήν ἀξία καί τό ἀληθινό της κόσμημα καί ἐκτρέπεται χωρίς νά ντρέπεται. Κι ἂν δέν ντρέπεται τή γῆ, ἄς ντραπῇ τόν οὐρανό. Ἄν δέν ντρέπεται τοὺς ἀνθρώπους, ἄς ντραπῇ τοὺς ἀγγέλους. «*Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνή ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους*» (στ. 10).

• Μνημονεύει ἐδῶ ὁ Παῦλος τοὺς **ἀγγέλους** ὄχι μόνο, διότι ὁ χριστιανός σέβεται τόν ἀόρατο κόσμο καί ὑποστέλλει τή σημαία τῆς ἐπάρσεώς του, ἀλλά καί διότι οἱ ἄγγελοι ἀποτελοῦν πρότυπο **ὑποταγῆς** καί **λειτουργικότητας**.

• Ἄγγελοι ὅλα τά ἀγαθὰ πνεύματα! Καί ὅμως λειτουργοῦν ἱεραρχικά. Ὑπάρχουν **τάξεις** ἀγγέλων. Ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους «*Ἀρχαί*», «*Ἐξουσίαι*». Κανένας ὅμως δέν ἐξάγει τό συμπέρασμα, ὅτι μερικοὶ ἄγγελοι εἶναι κατώτεροι, ἢ ὅτι δέν ὑπάρχει **ισομμία** στόν ἀγγελικό κόσμο.

Ἔτσι καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἱεραρχία, ἡ ὑπαρξίς ἀρχόντων καί ἀρχομένων, ἡ συνύπαρξις ὑποτακτικοῦ καί ἡγέτου, δέν καταργεῖ τήν **ἀληθινὴν ἰσότητα**. Ἀρκεῖ βεβαίως νά ζοῦν, ὅσο γίνεται, **ἀγγελικά** καί οἱ μέν καί οἱ δέ, ἐν προκειμένῳ καί οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες.

• Οἱ ἄγγελοι ἔχουν οὐράνια δόξα, ἀλλά **διακονώντας**. Εἶναι «*λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν*» (Ἑβρ. α' 14). Καί οἱ γυναῖκες, ὅσο κι ἂν θεωροῦνται ὡς ὑποταγμένες στόν ἄνδρα, εἶναι διακονικοὶ ἄγγελοι. Λειτουργοῦν ὄχι μόνο τό μυστήριό τῆς **μπρότητας** ἀλλά καί τό μυστήριό τῆς **σωτηρίας** τοῦ ἀνδρός (Α' Κορ. ζ' 16. Α' Πέτρ. γ' 1). Μικρὴ θυσία κάνουν, μεγάλο κέρδος ἀποκομίζουν.

● Καί γιά ἄλλο λόγο μνημονεύονται ἐδῶ οἱ ἄγγελοι. Καλοῦνται οἱ γυναῖκες ἀπό σεβασμό νά καλύπτουν τήν κεφαλή. Καί οἱ ἄγγελοι **καλύπτουν** τά πρόσωπά τους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ (Ήσ. στ' 2). Ἐκεῖνοι μέ τά φτερά τους καλύπτουν τό πρόσωπό τους, γιατί δέν ἀντέχουν νά βλέπουν τήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Οἱ γυναῖκες μέ τά μαλλιά τους ἢ μέ εἰδικό κάλυμμα καλύπτουν τήν κεφαλή ἀπό εὐλάβεια καί ταπείνωσι. «Διά τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνή ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἄγγέλους» (Α' Κορ. ια' 10).

* * *

Μετά τόν τρόπο τῆς **δημιουργίας** εἰσέρχεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος στίς σχέσεις τοῦ ἀνδρα καί τῆς γυναῖκας, δηλαδή στή **συζυγία**. Γιά νά μὴν ἐπαρθoὺν οἱ ἄνδρες καί σκώσουν κεφάλι, ἔρχεται ὁ Παῦλος καί τοὺς προσγειώνει σπὴν ἰσχύουσα πλέον κατάσταση: «Πλὴν οὕτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός οὕτε γυνή χωρὶς ἀνδρός ἐν Κυρίῳ» (Α' Κορ. ια' 11).

● Ἄνδρας καί γυναῖκα ἔχουν **ἀλληλοῦπαρξι**.

● Γιά νά γεννηθῇ μία γυναῖκα, ἀπαραίτητο νά ὑπάρχη καί ὁ ἄνδρας.

● Γιά νά γεννηθῇ ὁ ἄνδρας, ἀπαραίτητο νά ὑπάρχη καί ἡ γυναῖκα.

Κατά τή δημιουργία τοῦ πρώτου ἀνδρός καί τῆς πρώτης γυναικός ἐνήργησε ἱεραρχικά ὁ Τριαδικός Θεός. Πρῶτα ἔπλασε τόν ἄνδρα, ὕστερα δημιούργησε τήν γυναῖκα, τήν ἰσάξια καί ἰσότιμη.

Ὑστερα ὁμως ἡ σοφία Του χάρισε καί στοὺς δύο τό **συνδημιουργικό**. Μέσα στοῦ γάμο συνδημιουργοῦν πὴ σχέση. Καί ἡ σχέση αὐτή προσφέρεται ὡς συνδημιουργική προσφορά στόν Δημιουργό Θεό, γιά νά δημιουργηθῇ ἕνας νέος ἄνθρωπος. Ἄρα «οὕτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός οὕτε γυνή χωρὶς ἀνδρός ἐν Κυρίῳ».

* * *

● Ἡ ἀλληλοῦπαρξι δέν ἀναφέρεται μόνο στόν τρόπο, πού λειτουργοῦν ὡς ἀνδρόγυνο γιά τή **γέννησι** νέων ἀνθρώπων, ἀλλά καί σπὴν ἐν γένει **συζυγική ζωή** καί πορεία. Εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἕνας στόν ἄλλον. Ὁ ἕνας συμπληρώνει τόν ἄλλον. Ὁ ἕνας ζῇ γιά τόν ἄλλον.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ἐδῶ ὁ Παῦλος μιλάει γιά τή φυσική ζωή τῆς συζυγίας, γιά τόν **εὐλογημένο γάμο**. Σέ ἄλλο κεφάλαιο (στό 7ο) μίλησε γιά τήν ὑπέρ φύσιν ζωή τῆς **παρθενίας**, ὅπου τό ἐλλεῖπον στό παρθενικό πρόσωπο τό συμπληρώνει, ἢ μᾶλλον τό πληρώνει (τό γεμίζει) ἡ ἀγάπη στό Χριστό.

● Δέν γίνεται ζωή τοῦ ἀνδρός χωρὶς τῆς γυναῖκας, καί τό ἀντίθετο. Ἄρα ἀποκλείεται ὁ χωρισμός, τό **διαζύγιο**. Ὅταν ἡ ἀναγκαιότητα τῆς συμβιώσεως σπνρίζεται σπὴν **καὶ-νὴ ἀγάπην**, στόν Κύριο, τότε τῆ συμβίωσι αὐτὴ κανεῖς δέν μπορεῖ νά τὴν διασπάσῃ. Γι' αὐτό τονίζει ὁ Παῦλος τό **«ἐν Κυρίῳ»**. «Οὕτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός οὕτε γυνή χωρὶς ἀνδρός ἐν Κυρίῳ».

● Καί ἡ **ὑπαρξις** ἀμφοτέρων εἶναι **«ἐν Κυρίῳ»**, ὀφείλεται δηλαδή στόν Κύριο, πού **«ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγε»**.

● Καί ἡ **συζυγική** σχέσις εἶναι **«ἐν Κυρίῳ»**, ἀφοῦ ἀγαπήθηκαν μεταξύ τους μέ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου καί ἀφοῦ ἡ ἔνωσις τῆς ἀγάπης τους εὐλογήθηκε ἀπὸ τόν Κύριο, μέ τὴν ἱερολογία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γάμου.

● Καί ἡ **συμπόρευσις** τοῦ βίου εἶναι **«ἐν Κυρίῳ»**, ἀφοῦ δέν γίνεται τό δικό του ἢ τό δικό της, ἀλλὰ πάντοτε τό θέλημα τοῦ Κυρίου.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀνεξιχνίαστο τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ

Ρωμ. ια' 25-26

Μυστήριο συντελεῖται (στ. 25)

Υπεράνω τῆς λογικῆς μας καί τῶν φυσικῶν νόμων εἶναι τά ὅσα τελοῦνται στό θέμα τῆς σωτηρίας μας. Ἀνοίγει δρόμους ὁ Θεός, πού δέν ἦταν δυνατόν νά χαραχθοῦν ἢ νά συλληφθοῦν ἀπό ἀνθρώπους. Καλεῖ κοντά Του πρόσωπα, πού ἐμεῖς θά τά θεωρούσαμε τελείως χαμένα. Ἀπομακρύνονται ἀπό κοντά Του πρόσωπα, πού θεωροῦμε ἐμεῖς δικά Του. Γίνονται καταπληκτικά καί ἐξαίσια πράγματα, πού δέν τά χωράει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλα αὐτά μέ μία λέξι ὀνομάζονται μυστήρια.

● Τό μυστήριον εἶναι μία πραγματικότητα, πού μπορεῖς νά τήν ἀποδείξεις ἀπό τά ἀποτελέσματά της, ἀλλά δέν μπορεῖς νά τήν ἐρμηνεύσεις ὡς πρός τήν οὐσία καί λειτουργία της. Μυστήριον εἶναι κάτι τό θαυμαστό, τό παράδοξο, τό μή ἀναμενόμενο, τό ἀνεξήγητο.

● Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιά νά καθυστερήσῃ καί τοὺς Ἰουδαίους καί τοὺς ἐθνικούς, ὅτι δέν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐκείνους ἡ σωτηρία καί ἡ λύτρωσις καί ἐπομένως οὔτε πρέπει νά ἐπαίρωνται, οὔτε πρέπει νά ἀπελπίζονται, κάνει λόγο στόν ἐπόμενο στίχο τῆς Ἐπιστολῆς γιά μυστήριον: «Οὐ γάρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τό μυστήριον τοῦτο, ἵνα μή ᾖτε παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πώρως ἀπό μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ» (στ. 25).

Τό πῶς βγήκαν ἔξω ἀπό τό ἀμπέλι τοῦ Θεοῦ οἱ Ἰσραηλῖτες καί τό πῶς μπήκατε σεῖς, εἶναι μυστήριον. Ἐχετε καί σεῖς κι ἐκεῖνοι συμμετοχή, ἀλλ' ἂν δέν ἦταν τό μυστήριον, τίποτε δέν θά συνέβαινε ὡς πρὸς τή σωτηρία.

● Μέ τί λέξι **μυστήριον** ἀνάγει τό ἔργο τῆς σωτηρίας στόν Θεό. Μυστήριον ἡ προαιώνια βουλή Του. Μυστήριον ἡ σάρκωσις. Μυστήριον ἡ ἐκ Παρθένου γέννησις. Μυστήριον ἡ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων σ' ἓνα πρόσωπο. Μυστήριον ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου. Μυστήριον ἡ σταύρωσις. Μυστήριον ἡ ἀνάστασις. Μυστήριον ἡ ἀνάληψις. Μυστήριον ἡ πεντηκοστή. Μυστήριον ὅλα τά θεοφανικά γεγονότα.

● Ἄν, λοιπόν, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο ἐνεργῇ κατὰ μυστηριώδη τρόπο, τότε πῶς εἶναι δυνατόν ἓνας ἄνθρωπος νά ὑπερφηανεύεται γιά τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία; **Δέος** ἔχει, **ὑπερφάνεια** δέν ἔχει. Πίστι ἔχει, ἐγωισμό δέν ἔχει. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ ὑπερφάνεια εἶχε ἤδη ὑπείσέλθῃ στό χῶρο τῶν πρώτων χριστιανῶν, εἴτε αὐτοὶ ἦσαν πρῶην ἐθνικοί, εἴτε ἦσαν πρῶην Ἰουδαῖοι. Τοὺς προλαβαίνει ὁ Παῦλος: «Οὐ γάρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τό μυστήριον τοῦτο, ἵνα μή ᾖτε παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι, ὅτι πώρως ἀπό μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ» (στ. 25).

● Ὅσοι ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιά τόν

ἐαυτοὺς, πέφτουν. Οἱ ἐξ ἐθνῶν χριστιανοὶ ἦταν δυνατόν νά ὑπερφηανευθοῦν, διότι φάνηκαν τάχα καλύτεροι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, πού δέν βρίσκονταν συνδεδεμένοι μέ τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία. Πέρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους λόγους, πού παραπάνω ἀνέφερε καί γιά τοὺς ὁποίους δέν ἔπρεπε νά ὑπερφηανεύωνται, ἐδῶ ἀναφέρεται κι ἄλλο λόγο.

● Ὅταν ἓνας κλείνῃ τὰ μάτια του νά μὴ δῇ τό φῶς, ὁ ἄλλος, πού ἀπλῶς ἔχει ἀνοίξει τὰ μάτια του στό φῶς, ὑπερφηανεύεται; Ἀσφαλῶς ὄχι. Λύπη γιά τόν ἄλλον αἰσθάνεται, ὅχι ὅμως καί ὑπεροψία. Οἱ Ἰσραηλῖτες ἔκλεισαν πεισματικά τὰ μάτια τους στήν **ἀποκάλυψι** τοῦ Θεοῦ φωτός. Αὐτό ὀνομάζεται *«πώρωσις»*. Τό ὅτι πωρώθηκαν οἱ Ἰσραηλῖτες εἶναι ἀφορμή ἐπάρσεως τῶν ἐξ ἐθνῶν χριστιανῶν, πού ἀνοίξαν τὰ μάτια τους καί δέχτηκαν τήν ἀποκάλυψι τοῦ εὐαγγελίου;

● **Πώρωσις** εἶναι ἡ σκλήρυνσις τῆς καρδιάς. Τό νά γίνεται σεισμός καί σύ νά μήν ἀντιλαμβάνεσαι τίποτε, τό ν' ἀστράφῃ ἐκτυφλωτικός προβολέας καί σύ νά μή βλέπῃς τίποτε, τό νά κτυπᾷ ἐκκωφαντική καμπάνα καί σύ νά παραμένῃς ἀσυγκίνητος, αὐτό σημαίνει, ὅτι δέν ἀντιδρῶν τὰ αἰσθητήρια τοῦ σώματος. **Σεισμός**, πού ἔσεισε τὰ κάστρα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὁ χριστιανισμός. **Φῶς** οὐράνιο, πού κατέπληξε τήν οἰκουμένη. **Ἦχος**, πού ἀντιάλησε σ' ὅλο τόν κόσμο. Ὅταν, λοιπόν, σύ δέν συγκινῆσαι καθόλου ἀπό τήν ἑκτακτη παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του, τότε σημαίνει ὅτι πνευματική εὐαισθησία δέν ὑπάρχει. Τήν **εὐαισθησία** τήν ἔχει διαδεχθῇ ἡ **ἀναισθησία**. Καί τήν ἀναισθησία ἡ **πώρωσις**.

Ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἀντιμετώπισε τήν πώρωσι τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὅχι μόνο οἱ Ἰσραηλῖτες δέν συνεκινουῦντο ἀπό τό κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως,

ἀλλά καί καταδίωκαν καί κακοποιοῦσαν τοὺς ἀποστόλους. Αὐτή ἡ στάσις ἔκανε τοὺς ἀποστόλους ν' ἀνοίγονται πρὸς τὰ ἔθνη. Ἔτσι ἐξηγεῖται αὐτό, πού ἐδῶ ἐννοεῖ ὁ Παῦλος, ὅτι ἡ πώρωσις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ἀφορμή γιά τό κήρυγμα στά ἔθνη καί γιά τήν ἐπιστροφή πολλῶν ἐθνικῶν.

● Ἡ πώρωσις παρατηρεῖται πολλές φορές σέ θρησκευτικούς ἀνθρώπους. Εἶναι τόσο πολύ παγειωμένοι σέ ἄρρωστημένες θρησκευτικές ιδέες καί καταστάσεις, ὥστε μέ τίποτε δέν μετακινοῦνται. Ὁ θρησκευτικός τους φανατισμός ἀποτελεῖ εἶδος πωρώσεως, ἓνα εἶδος σκληρῆς ἐπιφανείας στήν ψυχή τους, πού δέν τήν διαπερνᾷ οὔτε τό συγκλονιστικώτερο εὐαγγελικό κήρυγμα.

● Μπορεῖ νά βλαστήσουν σπόροι πάνω σέ τσιμέντο; Ἄλλο τόσο μπορεῖ νά βλαστήσῃ ὁ σπόρος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅταν πέφτῃ σέ θρησκευτικά πωρωμένες καρδιές. Ἀντίθετα βλαστάνει σέ παρθένο ἔδαφος, σέ καρδιές, πού ὁ θρησκευτικός ἐγωισμός εἶναι ἀνύπαρκτος. Γι' αὐτό ὁ Κύριος, μιλώντας γιά τό καινούργιο κρασί τῆς διδασκῆς Του, τόνισε: *«Οἶνος νέος εἰς καινοὺς ἀσκούς βλητέος»* (Μάρκ. β' 22).

● Ἡ πώρωσις εἶναι ἀδιόρθωτη κατάσταση; Ἀπὸ τό ἐδῶ χωρίο τοῦ Παύλου φαίνεται, ὅτι ἔχει τό τέλος τῆς καί ἡ πώρωσις. Κατ' ἀρχάς ἡ πώρωσις τῶν Ἰσραηλιτῶν δέν ἦταν γενική. Μερικοὶ ἀπείθισαν. Ἦσαν πολλοὶ τότε, πού πίστεψαν στόν Χριστό. Ἡ ζύμη τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἀποτελέστηκε ἀπὸ Ἰουδαίους. Καί ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἡ συνέχεια τῆς συναγωγῆς. Ἀλλά καί γιά ὅσους δέν θέλησαν νά πιστέψουν στόν Χριστό ἀφήνει ὁ Παῦλος τήν ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς.

● **Πλήρωμα** τῶν ἐθνῶν σημαίνει *«ὅλα τὰ ἔθνη»*; Ἄν ἦταν ἔτσι, θά ἔπρεπε μέσα στοὺς αἰῶνες τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλη-

σίας νά βλέπαμε εἴσοδο ὅλων τῶν ἐθνῶν στήν πίστι καί ἐκχριστιάνισι ὅλων τῶν ἐθνικῶν. Δέν ἔχει συμβῇ κάτι τέτοιο. «Ἄχρις οὗ τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ» (στ. 25). Μᾶλλον σημαίνει τή δυνατότητα νά εἰσέλθουν ὅλα τὰ ἔθνη. Ἄλλωστε καί ἡ Ἐκκλησία λέγεται **Καθολική** καί Οἰκουμένη, ὅχι διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκουμένης ἔχουν μῆν μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀλλά διότι ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νά γίνουν ὅλοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί διότι αὐτό τό σκοπό ἔχει ἡ Ἐκκλησία: νά κηρύξῃ σέ ὅλους καί νά καλέσῃ ὅλους κοντά της. Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἶναι τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού προέρχονται ἀπό τὰ ἔθνη. Ἄλλωστε ὁ λόγος περί **ἐκλογῆς** καί ἀποδοχῆς τῆς ἐκλογῆς συναντᾶται πολλές φορές στόν Παῦλο (στ. 28 καί 29).

Ἐπιστροφή Ἰσραήλ (στ. 26)

Δέν βρίσκονται σέ **στεγανά** χρονικά πλαίσια ἡ εἴσοδος τῶν διαφόρων λαῶν ἢ τῶν διαφόρων ἀτόμων στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ξένος στό πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἀμερόληπτης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ κάθε περιορισμός, εἴτε χρονι-

κός, εἴτε τοπικός, εἴτε φυλετικός, εἴτε κοινωνικός. Κάθε ἄνθρωπος, ὅπου κι ἂν ἀνήκῃ, σέ ὁποιαδήποτε στιγμή τῆς ἱστορίας, εἶναι δυνατόν νά πιστεύσῃ καί νά γίνῃ μέλος τῆς Ἐκκλησίας.

● Δέν σημαίνει, ὅτι, ὅσο προσέρχονται ἀπό διάφορα ἔθνη ἄνθρωποι στόν Χριστιανισμό, ἀποκλείεται νά προσέλθουν Ἰσραηλῖτες. Πάντοτε καί οἱ μέν καί οἱ δέ εἶναι δεκτοί. Ἀπλῶς θέλει νά δείξῃ ὁ Παῦλος, ὅτι, ὅταν ἐμεῖς φαινώμεθα ἀνάξιοι τῆς σωτηρίας, ἄλλοι ἀξιώνονται τῆς χάριτος. Καί γιά τούς Ἰσραηλῖτες δέν ἔχει κλειστή ἡ πόρτα. Θά ἔχουμε καί στό μέλλον ἐπιστροφές Ἰσραηλιτῶν στήν Ἐκκλησία.

● Ἡ δική τους πόρῳσις ἐγίνε ἀφορμή νά ξαπλωθῇ τό Εὐαγγέλιο στά ἔθνη. Καί ἡ πρόοδος τῶν ἐθνικῶν γίνεται κίνητρο γιά τή δική τους ἐπιστροφή. Λέει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Καί οὕτω πᾶς Ἰσραήλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται· Ἦξει ἐκ Σιών ὁ ῥυόμενος καί ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπό Ἰακώβ» (στ. 26). Δηλαδή: Ἄν πιστεύσουν, ὅλοι θά σωθουν, καίτοι Ἰσραηλῖτες. Εἶναι γραμμένο: «Θά ἔλθῃ ἀπό τήν Σιών ὁ Λυτρωτής καί θ' ἀποδιώξῃ τίς ἀσεβείες ἀπό τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ».

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τό μικρόβιο τοῦ ἐγωισμοῦ

Χριστός καί κοσμικοί ἄρχοντες! Ὁ Παντοδύναμος καί Αἰώνιος Ἄρχοντας καί οἱ παροδικοί καί ἀδύναμοι ἄρχοντες τοῦ κόσμου! Ἐκεῖνος πάντοτε ζῇ, αὐτοί πεθαίνουν. Ὅσοι πιστεύουν στόν Ἰησοῦ Χριστό τῆς ἀληθινῆς ἐξουσίας, ἀκολουθοῦν τή συμβουλή Του: «Ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος» (Μάρκ. ι' 43).

Δυστυχῶς κάποτε καί οἱ λεγόμενοι χριστιανοί ἀλλοιώνουν τό πνεῦμα τῆς ἐξουσίας τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἐξουσία ἀγάπης, διακονίας καί θυσίας. Θαμπώνονται καί αὐτοί ἀπό τή λάμψη τῆς κοσμικότητας καί τῆς ἐπιδεικτικῆς ἐπικυριαρχίας. Δέν τούς ἀφήνει ἀπείρακτους ὁ χειρότερος δαίμονας, αὐτός τῆς κενοδοξίας.

- Ὁ Χριστός εἶναι ἡ οὐσία τῆς ταπεινώσεως. Οἱ ἄνθρωποι, κενόδοξοι, ἐπιδιώκουν τήν παρουσία στό προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητας.

- Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης. Οἱ ἄνθρωποι, φιλόδοξοι, κυνηγοῦν τόν στιγμιαῖο ἔρωτα τῆς ἐγωιστικῆς σκηνῆς.

- Ὁ Χριστός εἶναι ἡ θυσία. Οἱ ἄνθρωποι, ματαιόδοξοι, ἐπιζητοῦν προβολή καί τηλεοπτικές κάμερες.

- Ὁ Χριστός εἶναι ἡ διακονία. Ὁ κόσμος ἀρέσκεται στήν ἐξουσία τῆς ἐπιβολῆς καί τῆς προβολῆς.

- Ὁ Χριστός δοκιμάζει ποτήριον ὁδύνης. Οἱ ἄνθρωποι ἐπιζητοῦν ἐπαθλο δόξας, κύπελλο πρωτιάς.

- Ὁ Χριστός παραδίδεται στόν

πόνον. Οἱ ἄνθρωποι φιλονεικοῦν γιά θρόνο.

Ἀκόμα καί οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου ὑπόκεινται στόν πειρασμό τῆς κενοδοξίας. Τό μικρόβιο τοῦ ἐγωισμοῦ μπαίνει στό αἷμα ὅλων, ἀφοῦ αὐτό τό μικρόβιο εἶναι πού μπήκε μέσα στόν παράδεισο τῆς Ἑδέμ.

- Μικρόβιο ἐγωισμοῦ δέν ἦταν αὐτό, πού προσέβαλε τόν ὑγιέστατο ὀργανισμό τῶν πρωτοπλάστων; Δέχθηκαν τήν προσβολή τοῦ ἰοῦ, τήν πρόταση τοῦ διαβόλου: «Τή στιγμή, πού θά φᾶτε ἀπό τόν ἀπαγορευμένο καρπό, θ' ἀνοίξουν τά μάτια σας, καί θά γίνετε θεοί!» (Γεν. γ' 4).

Ἄλλ' ἀντί ν' ἀνοίξουν τά μάτια τους, τούς τά ἔκλεισε τελείως ὁ θάνατος. Καί ἀντί νά γίνουν θεοί, κατάντησαν σκουλήκια.

Τί κακό κάνει τό μικρόβιο τοῦ ἐγωισμοῦ!

Οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ προσεβλήθησαν ἀπό διάφορα μικρόβια.

- Τό μικρόβιο τῆς ἀπελπισίας προσέβαλε τό Θωμᾶ.

- Τό μικρόβιο τῆς ὑπερηφανείας τόν Πέτρο.

- Τό μικρόβιο τῆς κενοδοξίας τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη.

- Τό μικρόβιο τῆς φιλαργυρίας τόν Ἰούδα.

- Τό μικρόβιο τῆς δειλίας καί τούς ἑνδεκα.

Τό θέμα δέν εἶναι, ἂν σέ προσβάλλῃ τό μικρόβιο κάποιος ἁμαρτίας. Τό θέμα εἶναι νά μή σέ καταβάλῃ, κάτι πού ἔγινε τελειωτικά μέ τόν Ἰούδα. Τούς δύο π.χ. μαθητές, τόν Ἰά-

κωβο καί τόν Ἰωάννη, γιά λίγο τούς προσέβαλε τό μικρόβιο τῆς κενοδοξίας. Ἀλλ' ἀπό τόν πειρασμό τους μένει σέ μᾶς τό ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ: «Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν;» (Μάρκ. ι' 36).

Τί θέλουμε ἐμεῖς ἢ τί θέλει ὁ Θεός γιά μᾶς;

• Τό δικό μας «θέλω» εἶναι ἀπατηλό. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τέλειο καί ἀπολύτως συμφέρον.

Ὁ Χριστός μᾶς δίδαξε νά λέμε στήν προσευχή μας: «Γενηθῆτω τό θέλημά Σου». Κι ἐμεῖς κάποτε βάζουμε σέ προτεραιότητα τό δικό μας ἐγωιστικό θέλημα. Καί Τοῦ λέμε: «Θέλουμε ὅ,τι Σοῦ ζητήσουμε, νά μᾶς τό κάνης» (Μάρκ. ι' 35).

Ὁ ταπεινός χριστιανός ἀπευθύνεται στόν Θεό μέ ἱερό δέος, ἀλλά καί ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη (πίστι) καί λέει: «Δέν θέλω νά γίνῃ ὅ,τι Σοῦ ζητάω, ἀλλά Σοῦ ζητάω νά γίνῃ ὅ,τι θέλεις Ἐσύ».

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνο: 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. Ἀγ. Ἀναργύρων 4,
18542 Πειραιᾶς

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Γάμος σέ Ναό ἢ σέ κέντρο;

ρόνια τώρα ἡ Ἐκκλησία, κληρικοί καί λαϊκοί, παρακολουθοῦν μέ πόνο τήν συνεχιζόμενη ὑποβάθμισι τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου. Συχνά υπογραμμίζουμε τίς εὐθύνες τῆς Πολιτείας, πού μέ τίς ἐνέργειές της καί μέ ἀλλόφρονα νομοθετήματα, ὅχι μόνο ὑπονομεύει τό ἐκκλησιαστικό Μυστήριο, ἀλλά καί τόν ἴδιο τό θεσμό τοῦ Γάμου, νομιμοποιώντας ἀκόμα καί τίς βρώμικες διαστροφές.

• Εἶναι ὁμως ἐξ ἴσου σημαντική καί ἡ ἐκκλησιαστική εὐθύνη, ἀλλά καί ἡ ἀντίστοιχη ὑποχρέωσις ὅλων μας καί κυρίως τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

• Αὐτό τό τελευταῖο ἔρχεται νά καλύψῃ πρωτοβουλία τῆς Μητροπόλεως Ν. Σμύρνης, πού διένειμε στούς ναούς σχετικό φυλλάδιο. Τό ὑπογράφει ὁ Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης Συμεών. Μέ πατρική ἀγάπη ἀπευθύνεται στό ποίμνιό του.

• Ὁ Σεβασμιώτατος θίγει τό καίριο θέμα γιά τή ζωή τῶν πιστῶν, τό ζήτημα τοῦ χώρου τελέσεως τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου, πού τελευταῖα τελεῖται συχνά σέ κτήματα καί χώρους δεξιώσεων, ὅπου σέ κάποιο ὑποτυπῶδες παρεκκλήσιο ἱεουργεῖται τό Μυστήριο ἀπό ἄγνωστο στούς νυμφευομένους κληρικό, σέ συνθηκες κάθε ἄλλο, παρά ἱερές! Ὁ λόγος εἶναι, ὑπογραμμίζει ὁ Σεβασμιώτατος, καθαρά κοσμικός, διότι πάει νά συνδυασθῇ τό Μυστήριο μέ χώρο διασκεδάσεως. «Κριτήριο εἶναι ὁ τόπος διασκεδάσεως καί ὄχι ἡ ἱερότητα τοῦ χώρου γιά τό μεγάλο Μυστήριο»!

• Στή συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος τονίζει: «Ὁ Γάμος δέν εἶναι μεμονωμένο κοσμικό γεγονός, ἀλλά γεγονός τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού πρέπει νά τελεῖται μέσα στόν ἐνοριακό Ναό, ὅπου οἱ πιστοί χριστιανοί ζοῦν τήν μυστηριακή ζωή».

• Ταυτόχρονα ὁ ποιμενάρχης θίγει

καί τό ἄλλο σημαντικό θέμα, αὐτό τῆς ταυτόχρονης τελέσεως **Γάμου** καί **Βαπτίσεως**, κάτι πού ἀποτελεῖ βαθειά πληγή στήν ἐκκλησιαστική ζωή. Καί προτρέπει, διαπιστώνοντας μέ πόνο, τουλάχιστον νά προηγηται χρονικά ἡ τέλεσις τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου καί νά ἀκολουθῇ ἡ Βάπτισις.

- Ἡ πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμιωτάτου ὑπογραμμίζει τήν ἀνάγκη νά ληφθῇ γενικότερη μέριμνα γιά τό φλέγον θέμα ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο.

- Τό Μυστήριο τοῦ Γάμου δείχνει νά ὀδηγῆται πλέον σέ πλήρη ἀποδιοργάνωσι. Μήπως δέν ὑπῆρξαν ἀκόμη καί θεολόγοι, πού μέ τίς δῆθεν προοδευτικές ιδέες τους συνετέλεσαν σ' αὐτό; Καί μήπως λίγο - πολύ δέν ἔχουμε ὅλοι μας εὐθύνη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

(σχόλιο περιοδικοῦ «Σωτήρ», 15.6.26)

Ἀπόστολος καί Εὐαγγέλιο

Μουσική ἢ διδασκαλία; **Μελωδία** ἢ **ἀνάγνωσμα**; Τό πῶς καταντήσαμε νά μὴ θέλουμε νά ἀκούσουμε τόν Κύριό μας, πού **«κατά τό εἶωθός»** μέσα στή συναγωγή ἀνοίγε τόν θεῖο λόγο τῆς Γραφῆς καί τόν ἀπέδιδε ὡς **ἀνάγνωσμα**, αὐτό εἶναι βεβήλωσις τοῦ τρόπου πού ὁ Θεάνθρωπος ἀναγίνωσκε, ἐδίδασκε καί ἐξηγοῦσε!

- Τόσο τό **Ἀποστολικό** ἀνάγνωσμα, ὅσο καί τό **Εὐαγγελικό** ἀνάγνωσμα, εἶναι ἀποκλειστικά καί μόνο... **Ἀνάγνωσμα!** Αὐτό τονίζει καί προειδοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία ὅλων τῶν αἰώνων. Δέν ἔχει ἡ Ἐκκλησία οὔτε μουσικά ὄργανα οὔτε μελωδικές φωνές, γιά νά κάνη ἐπιδείξεις... μουσικῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει **«λόγον ἀγαθόν»**. Καλεῖ τούς συναγμένους πιστούς νά προσέχουν μέ τά αὐτιά καί μέ τό νοῦ τους ὅλα τά ἀπεσταλμένα ἀπό τόν Οὐρανό θεῖα λόγια. Οὔτε μία λέξις ἀπό τόν Ἀπόστολο καί τό Εὐαγγέλιο δέν ἐπιτρέ-

πεται νά μετατρέπεται σέ **μουσική**, καί μάλιστα ἐκκωφαντική καί **ἐπιδεικτική**.

- Γιά μέν τό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα σαφέστατα καλεῖται ὁ ἀναγνώστης νά προειδοποιήσῃ τό ἐκκλησίασμα: **«Πρός Ρωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου τό ἀνάγνωσμα»**. Ποιός ἔδωσε τό δικαίωμα νά διαστρεβλώσῃ ὁ ἀναγνώστης τόν τρόπο τοῦ «Ἀποστόλου» καί νά τόν μεταβάλλῃ σέ κοσμικές **ἐπιδεικτικές κορώνες**, πού καμμία λέξις δέν ἀκούγεται.

- Ἦχος ἀκούγεται, θεϊκές λέξεις δέν ἀκούγονται! Καί, τό χειρότερο, ὁ ἀναγνώστης, πού μόνος του μεταμορφώθηκε σέ ἐγωιστικό μελωδό, δέν θέλει ν' ἀκούῃ τήν προτροπή τοῦ λειτουργοῦ, τήν ἐκκλησιαστική προτροπή: **«Πρόσχωμεν»**.

- Ὅχι, κ. ἀναγνώστα, κανένας δέν προσέχει, δέν μπορεῖ νά προσέξῃ, τά ὅσα θεϊκά λόγια ἐσύ κυριολεκτικά τά σκοτώνεις, γιά νά μᾶς δείξῃς τήν ἀδιάφορη ἐν προκειμένῳ μουσική σου.

- Γιά δέ τό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ἰσχύει καί ἐδῶ ὁ τρόπος μεταδόσεως: **«Ἀνάγνωσμα»**. **«Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου τό Ἀνάγνωσμα»**. Γιά νά φανῇ δέ, ὅτι προσέχουμε ἐξ ἴσου μέ τό νοῦ καί τήν καρδιά μας, μεταξύ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελίου λέγεται ἡ περίφημη εὐχή, προκειμένου νά ἔλθῃ ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί γιά τά δύο Ἀναγνώσματα.

— Καί τά δύο μεταδίδονται ὡς ὑπέροχα ἀναγνώσματα!

— Καί γιά τά δύο ὁ λειτουργός μᾶς συνιστᾷ καί εἰδοποιεῖ μέ τήν προτροπή **«Πρόσχωμεν»!**.

— Καί γιά τά δύο ἰκετεύει ὁ λειτουργός: **«Τούς τῆς διανοίας ἡμῶν διάνοιξον ὀφθαλμούς εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν»**.

— Καί στά δύο θεόπνευστα ἀναγνώσματα ὀφείλουμε νά στεκώμεθα **ὄρθιοι**. Γιατί, δηλαδή, μόλις ἀρχίζει νά ἀναγινώσκεται ὁ Ἀπόστολος, ὅλοι οἱ ἐκκλη-

σιαζόμενοι, λές και τούς δίνει κάποιος σύνθημα, **κάθονται**, ενώ στο Ευαγγέλιο σηκώνονται όλοι ὄρθιοι. Ἀπόστολος και Ευαγγέλιο εἶναι ἀμφότερα κείμενα **θεό-πνευστα** τοῦ ἰδίου Ευαγγελίου, τῆς ἰδίας Ἀγίας Γραφῆς.

Ὁ ἀρχηγός τῆς 17ης Νοέμβρη

Γόν Γιωτόπουλο οἱ νεώτεροι δέν τόν γνωρίζουν. Οἱ παλαιότεροι ὅμως **ἔ**χουν ζήσει και ἔχουν παρακολουθήσει τὰ εἰδεχθῆ ἐγκλήματα τῆς συμμορίας τῆς 17ης Νοέμβρη. Ἔχουν συγκλονιστῇ μέ τήν ἐπιστράτευσι ὑπό τόν Γιωτόπουλο και τόν Κουφοντίνα τόσοων νέων παιδιῶν, πού σκοτώναν ἐν ψυχρῶ ὅποιων εὔρισκαν μπροστά τους.

• Κέντρο κακοποιῶν και ἐγκλημάτων. Πρίν ἀπό 25 χρόνια σκοτώναν ὅποιον εὔρισκαν μπροστά τους. Οἱ δύο ἀρχηγοί τῆς 17 Νοέμβρη» εἶχαν μύησει πολλούς νέους στῖς φονικές ἐγκληματικές πράξεις. Ὑπῆρχαν μάλιστα τέσσερα ἀδέλφια, πού εἶχαν μαθητεύσει κοντά σέ θεῖο τους «εἰδικό περί τό κακό κατηγητή!!!».

• Ἐκεῖνος εἶχε χρηματίσει σπουδαστής τῆς Πατριάδας και τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀλλά γρήγορα ἀπέπτυσε ὅσα εἶχε μάθει περί Χριστοῦ και Ευαγγελίου. Ἐγινε μιμητής τοῦ Στάλιν, πού ἐνῶ ἦταν και αὐτός ἀπόφοιτος ἱερaticῆς Σχολῆς, εἶχε καταντήσει φόβητρο χειρότερο ἀπό τόν ρωμαῖο αὐτοκράτορα Νέρωνα.

Ὅχι μόνο ὁ κρυφός ἀρχηγός τῆς 17 Νοέμβρη ἀρνήθηκε παντελῶς τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλά και ὅταν χειροτονήθηκε ἱερέας («ἀρχιμανδρίτης»!!!), ἐντός ὀλίγου πέταξε τὰ ράσα και ἔγινε **καθηγητής ἀθείας**, καίτοι... θεολόγος!.

• Τά ἀνήψια του τραυματίστηκαν, σκοτώνοντας ἀθῶους πολῖτες, κλείστηκαν γιά πολλές δεκαετίες στή φυλακή,

ἐνῶ ὁ «προπονητής» τῆς 17 Νοέμβρη και ἀρνητής τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐξαφανίστηκε και ἐντός ὀλίγου πέθανε.

• Θύμα τῆς 17 Νοέμβρη ὑπῆρξε και ὁ ἱκανώτατος πολιτικός Παῦλος Μπακογιάννης, σύζυγος τῆς κ. Ντόρας Μπακογιάννη και γαμπρός τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη.

• Παρ' ὅλα τὰ ἐγκλήματα τῆς τρομοκρατικῆς μαφίας, βρέθηκαν και σήμερα «ἀριστεροί» πού τάσσονται ὑπέρ τῶν δύο ἀρχηγῶν τῆς ἐγκληματικῆς ὁργανώσεως.

• Ἡ ἐγκληματικότητα ἔχει λάβει ἄλλες σήμερα μορφές. Ἀπό τό 2010 μέχρι σήμερα ἔχουν σημειωθῇ 221 ἐγκλήματα. Μεταξύ αὐτῶν πολλές γυναικοκτονίες!

~ π ὅ ὅ ὅ
ἄθῶ ὅ ὅ ὅ ὅ

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) και γιά τό ἔτος **υθυ**.

• Στό λογαριασμό:

θθυ θυ σ θςθθ **ἄEUROBANKσ**
IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

ζυ θθυθθυθθ **ἄALPHA BANKσ**
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **π ρ**

ῶ π ἄνῶθ ῶ ῶ
• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **π**
(χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **υςθ υςυ ς ῶ ς**.

-----000000-----

Πρός τοὺς συνδρομητές **ἐξωτερικοῦ**

Γιά τήν ἀπόσκοπη ταχυδρόμηση τοῦ περιοδικοῦ νά μᾶς στείλετε τό τηλέφωνό ἢ τό email σας στό **info@ioannisvaptistis.gr**